

Sprawozdanie

Wydziału krajowego o potrzebie wydania jednolitej ustawy łowieckiej dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem i udzieleniu w tym przedmiocie oświadczenia c. k. Rządowi.

Wysoki Sejmie!

Przedłożone przez nas Wys. Sejmowi w sprawie powyższej sprawozdanie z daty 14. października 1888 L. 43.840, a uchwałą Wys. Sejmu z dnia 3. stycznia 1889. komisji administracyjnej przydzielone, nie zostało przez tę komisję załatwione. Z uwagi zatem na ważność przedmiotu i żądanie c. k. Prezydium Namiestnictwa w odezwie z dnia 7. października 1888 L. 10.726/pr. względem udzielenia c. k. Rządowi oświadczenia co do zapatrywania się Wys. Sejmu na sprawę uregulowania w kraju naszym ustawodawstwa, odnoszącego się do łowiectwa, mamy zaszczyt ponowić sprawozdanie nasze do L. W. 43.840 w r. 1888 przedłożone.

Uchwałą z dnia 17. stycznia 1887 Wysoki Sejm polecił nam zbadać stosunki i potrzeby łowiectwa krajowego, poddać rewizji obowiązujące w tym przedmiocie ustawy i przedłożyć odpowiednie wnioski na najbliższej sesji sejmowej.

Obowiązku tego dopełniliśmy przedkładając przy sprawozdaniu z dnia 4. listopada r. 1887 L. W. Kr. 53.937/87 (*al. 35. z roku 1887/8*) projekt ustawy łowieckiej, obejmujący całość przedmiotu z uwzględnieniem wniosków posła Abrahamowicza o wprowadzeniu kart i certyfikatów myśliwskich.

Elaborat ten na posiedzeniu Wysokiego Sejmu z dnia 2. listopada 1887. przydzielony został komisji administracyjnej.

Tymczasem c. k. Prezydium Namiestnictwa odezwą z dnia 31. stycznia 1888. (*alegat I.*) do l. 12.872 zakomunikowało nam ogólne uwagi c. k. Ministerstwa rolnictwa względem przedłożonego przez nas Wysokiemu Sejmowi projektu ustawy łowieckiej.

Pan Minister nie wdając się w rozpoznawanie szczegółów, oświadcza wogóle, że nie uważa reformy obejmującej całe ustawodawstwo łowieckie, jaka zamierzoną została w projekcie przez Wydział krajowy Wysokiemu Sejmowi przedłożonym, ani za konieczną, ani za stosowną, wcale jednak nie zapoznaje tego, że poszczególne postanowienia obecnie obowiązujących przepisów łowieckich wymagają rozpatrzenia i ulepszenia. Wskutek tego c. k. Ministerstwo zamierzyło sukcesywnie wносить do Sejmów krajowych przedłożenia o zmianę poszczególnych przepisów łowieckich i jedno z takich wniosło już do tutejszego Sejmu w r. 1886. o zmianę niektórych postanowień prawnych co do wykonywania prawa polowania. Na podstawie rzezonego projektu rządowego została uchwalona przez Wysoki Sejm pod dniem 17. stycznia 1878 nowela, która nie otrzymała jednak najwyższej sankcyi.

Z tego powodu, jak zapewnia odezwa c. k. Prezydium Namiestnictwa, odpowiadałoby to intencjom c. k. Rządu, jeżeliby Reprezentacja kraju na razie przynajmniej zaniechała uregulowania całego kompleksu postanowień o łowiectwie, a natomiast ograniczyła się do uregulowania:

1. sprawy objętej przedłożeniem c. k. Rządu z roku 1886. o wykonywaniu prawa polowania;

2. o wynagradzaniu szkód z polowania wynikających i przez zwierzynę zrzędzonych;

3. o kartach myśliwskich.

Jego Ekscelencya p. Minister rolnictwa dołączył nawet odpisy projektów noweli do ustawy łowieckiej, przedłożonych Sejmowi krajowemu w Karyntyi, które mogłyby służyć i Wysokiemu Sejmowi tutejszemu za podstawę do uchwalenia postanowień o szkodach przez zwierzynę wyrządzanych.

Ponieważ w chwili otrzymania powyższej odezwy c. k. Prezydium Namiestnictwa wiadomy projekt ustawy łowieckiej znajdował się w elaboracie wysokiej komisji administracyjnej Sejmu krajowego, zatem uwiadomiwszy o tem c. k. Prezydium Namiestnictwa, Wydział krajowy po otwarciu dalszego ciągu V. sesyi, odezwę pomienioną wraz z alegatami zakomunikował pod dniem 9. września 1888 r. do wiadomości wysokiej komisji administracyjnej.

Już po zamknięciu ubiegłej sesyi sejmowej w r. 1888. i zwróceniu Wydziałowi krajowemu projektu ustawy łowieckiej w komisji administracyjnej niezalatwionej, otrzymaliśmy odezwę c. k. Prezydium Namiestnictwa z dnia 7. października 1888. l. 10.726/pr. (*alegat II.*), w której oznajmiono nam, że Jego Ekscelencya p. Minister rolnictwa gotów jest nie stawiać obecnie przeszkód dążeniom do reformy ustawodawstwa łowieckiego zapomocą nowej jednolitej ustawy łowieckiej lecz tam tylko, gdzie dążenia takie stanowczo się objawiają, a zatem żąda, aby w tym względzie oświadczył się Sejm krajowy, czy skłonny jest do uchwalania pojedynczych nowel w kwestyach ustawodawstwa łowieckiego, czy też uważa za stosowne wydanie jednolitej ustawy łowieckiej.

Na ten ostatni wypadek c. k. Rząd gotów jest wziąć udział w opracowaniu takiego projektu ustawy i zawiązać w tej mierze rokowania z Wydziałem krajowym, aby Wysokiemu Sejmowi mógł być przedłożony projekt, oparty na porozumieniu się Rządu z Wydziałem krajowym.

Wskutek powyższego oświadczenia, przedkładając sprawę tę do uznania Wysokiemu Sejmowi, możemy tylko powołując się na motywa nasze, przytoczone w sprawozdaniu z dnia 4. listopada 1887 (*alegat 35 z r. 1887.*) wniesić:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Sejm Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem oświadcza c. k. Rządowi swoje zdanie:

1. iż za konieczną potrzebę uznaje wydanie dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem jednolitej ustawy o łowiectwie, obejmującej całość przedmiotu;

2. poleca Wydziałowi krajowemu, aby w porozumieniu się z c. k. Rządem i z uwzględnieniem przygotowanego już projektu, na najbliższą sesyę sejmową przedłożył w ten sposób skorygowany nowy projekt ustawy łowieckiej.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Lwów dnia 5. marca 1889.

Marszałek krajowy:
Tarnowski, w. r.

Sprawozdawca:
Teofil Bereźnicki, w. r.
Członek Wydziału krajowego.

Opis

odezwy c. k. Prezydyum Namiestnictwa we Lwowie z dnia 31. stycznia 1888. l. 12.872 do Wydziału krajowego.

Sprawozdaniem z dnia 4. listopada 1887. l. 53.937 Świetny Wydział krajowy przedłożył Sejmowi krajowemu na bieżącej sesji projekt ustawy łowieckiej, który ztąd przedstawiłem Wysokiemu c. k. Ministerstwu rolnictwa celem ewentualnego zaznaczenia stanowiska c. k. Rządu w tej sprawie.

Ponieważ poszczególne postanowienia tego ważnego i obszernego projektu ustawy muszą być przez Wysokie c. k. Ministerstwo rolnictwa wzięte pod rozwagę w porozumieniu z Wys. c. k. Ministerstwami spraw wewnętrznych i sprawiedliwości, jako współkompetentnemi w tej mierze, przeto JEx. p. Minister rolnictwa, nie mogąc na razie wypowiedzieć opinii o tych poszczególnych postanowieniach, poczynił reskryptem z dnia 11. grudnia 1887. l. 16.923/1.951 następujące ogólne uwagi, które ze względu na okoliczność, iż pomieniony projekt ustawy w ubiegłym okresie odroczonej sesji sejmowej nie został załatwiony, mam zaszczyt poniżej zakomunikować Świetnemu Wydziałowi krajowemu.

Wysokie c. k. Ministerstwo rolnictwa wogóle nie uważa reformy, obejmującej całe ustawodawstwo łowieckie, jaka zamierzona została w projekcie ustawy przez Świetny Wydział krajowy Sejmowi krajowemu przedłożonym, ani za konieczną, ani za stosowną, wcale jednak nie zapoznaje tego, że poszczególne postanowienia obecnie obowiązujących przepisów łowieckich wymagają rozpatrzenia i ulepszenia. Wysokie c. k. Ministerstwo rolnictwa zamierza tedy wnosić do Sejmów krajowych sukcesywnie przedłożenia, zawierające tylko zmianę poszczególnych przepisów łowieckich i mniema, że taką częściową, sukcesywną, za pomocą nowel dokonać się mającą reformą obowiązujących przepisów łowieckich, da się skutecznie ich poprawienie i uzupełnienie z pewniejszym skutkiem, aniżeli przez wydanie nowej ogólnej ustawy łowieckiej.

W myśl powyższego planu wniesione zostało na poprzedniej sesji sejmowej przedłożenie rządowe z projektem ustawy o zmianie niektórych postanowień prawnych co do wykonywania prawa polowania (tutejsza odezwa z dnia 2. grudnia 1886. l. 10.907/pr.) a nadto zamierzone jest według tutejszej odezwy z dnia 2. czerwca 1886. l. 8.189/pr. (reskrypt Wysokiego c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 6. sierpnia 1886. l. 2.371/214) ustawodawcze uregulowanie sprawy wynagradzania szkód przez zwierzynę zrzędzonych.

Powyżej wspomniany rządowy projekt ustawy nie uzyskał według odezwy tutejszej z dnia 14. października 1887. l. 10.673/pr. w brzmieniu przez Sejm krajowy uchwalonem najwyższej sankcyi, a powody odmówienia najwyższej sankcyi zostały Świetnemu Wydziałowi krajowemu w tymże reskrypcie przedstawione celem uchylecia wykazanych usterek w razie, gdyby Świetny Wydział krajowy zamierzał być wnieść ten projekt ustawy do Sejmu jako własne przedłożenie.

W takim stanie rzeczy odpowiadałoby to intencjom Wysokiego c. k. Ministerstwa rolnictwa, jeżeliby Reprezentacya kraju na razie przynajmniej zaniechała uregulowania całego kompleksu postanowień pierwszych o łowiectwie, do czego zmierza projekt ustawy przez Świetny Wydział krajowy Sejmowi przedłożony, a natomiast ograniczyła się do uregulowania powyżej wskazanych przez Wysokie c. k. Ministerstwo rolnictwa przede wszystkim pod rozwagę wziętych kwestyj prawnych, do których mogłaby być przyłączoną także kwestya wydania postanowień prawnych o kartach myśliwskich.

Wypadałoby zatem w razie przychylenia się Świetnego Wydziału kraj. do powyżej wskazanej opinii Wysokiego c. k. Ministerstwa rolnictwa na teraz — bez przesądzania o późniejszych, inne kwestye obejmować mających ustawodawczych wnioskach i przedłożeniach wnieść, względnie przygotować do Sejmu krajowego projekty następujących ustaw specjalnych:

1. w sprawie objętej zeszłorocznem przedłożeniem rządowem zmiany niektórych postanowień prawnych o wykonywaniu prawa polowania;
2. o wynagradzaniu szkód z polowania wynikających i przez zwierzynę zrzędzonych i
3. o kartach myśliwskich; — projekt zaś ogólnej ustawy łowieckiej albo zupełnie odłożyć, albo co do merytorycznej uchwały przynajmniej odroczyć.

Co do projektu ustaw ad 1 i 3 JEx. p. Minister rolnictwa w reskrypcie na wstępie powołanym zwrócił uwagę na reskrypta z dnia 4. października 1887 r. l. 13.530, względnie z 22. grudnia 1886. r. l. 16.568 (tutejsze odezwy z dnia 5. stycznia 1887. r. l. 2/pr. i 14. października 1887. r. l. 10.673/pr.), w których wskazane zostały powody odmówienia najwyższej sankcyi odnośnym, przez Sejm krajowy uchwalonym projektom ustaw, oraz usterki, jakie projekty te zawierały, a które w nowych projektach uchyliłoby należało.

Co do projektu ad 2 mam zaszczyt udzielić Świetnemu Wydziałowi krajowemu wskutek na wstępie powołanego reskryptu ministeryalnego jeden egzemplarz wniesionego na ubiegłej sesyi Sejmu Karyntyjskiego, jako przedłożenie rządowe projektu ustawy o wynagrodzeniu szkód przez zwierzynę zrzędzonych wraz z jednym egzemplarzem przedstawienia motywów tego projektu.

Powyższy projekt ustawy, który zawiera znacznie obszerniejsze postanowienia, aniżeli powołana, jako wzór w reskrypcie ministeryalnym z dnia 6. sierpnia 1886. r. l. 2.371, względnie w tutejszej odezwie z dnia 2. września 1886. l. 8.189/pr., styryjska ustawa krajowa z dnia 17. września 1878. Dz. u. kr. dla Styryi nr. 19, a przy którego ułożeniu uwzględnione zostały obrady i uchwały I. austriackiego kongresu myśliwskiego, mógłby według reskryptu JEx. p. Ministra rolnictwa z dnia 11. grudnia 1887. l. 16.923/1.951 służyć za podstawę przy ułożeniu galicyjskiego projektu ustawy w tej samej sprawie, oczywiście bez przesądzania o zmianach i dodatkach, któreby się wobec specjalnych stosunków krajowych potrzebnymi okazywały.

Pod tym ostatnim względem wypadnie wziąć pod rozważę podniesiony w reskrypcie ministeryalnym z dnia 6. sierpnia 1886. l. 2.871, względnie w tutejszej odezwie z d. 2. września 1886. l. 8.189/pr., potrzebę wydania postanowień o szkodach przez dziki wyrządzanych.

Wkońcu uznał JEks. p. Minister rolnictwa] w reskrypcie z dnia 11. grudnia 1887 r. l. 16.923/1.951 za rzecz wskazaną, aby zmiany poczynić się mające w dołączonym Karyntyjskim projekcie celem zastosowania go do stosunków galicyjskich zostały przez Świetny Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Prezydyum Namiestnictwa umówione i aby ułożony w ten sposób projekt ustawy przed wniesieniem do Sejmu krajowego zakomunikowany został Wysokiemu c. k. Ministerstwu rolnictwa.

Wskutek na wstępie powołanego reskryptu ministeryalnego mam zaszczyt upraszać Świetny Wydział krajowy, aby powyższe uwagi i wskazówki zechciał wziąć pod światłą rozważę i ile możności jak najrychlej zawiadomić mię, czy względnie o ile gotów byłby zastosować się do powyżej przedstawionych intencyj Wysokiego c. k. Ministerstwo rolnictwa.

O d p i s

odezwy c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 7. października 1888 r.
l. 10.626|pr. do Świetnego Wydziału krajowego we Lwowie.

Odnosnie do szacownej odezwy z dnia 14. lutego b. r. l. 4.920, w sprawie dalszego traktowania sprawy projektu nowej ustawy łowieckiej w Sejmie krajowym, mam zaszczyt oznajmić Świetnemu Wydziałowi krajowemu wskutek reskryptu Jego Ekscelencyi Pana Ministra rolnictwa z dnia 28. września b. r. l. 4.482/549 co następuje:

Wobec stanowiska zajętego przez kilka Sejmów i Wydziałów krajowych w kwestyach ustawodawstwa łowieckiego, Jego Ekscelencya Pan Minister rolnictwa spostrzegł, że może nie wszystkie Reprezentacye krajowe podzielają zapatrywania, wyrażone w powyższych kwestyach w reskrypcie ministeryalnym z dnia 11. grudnia r. 1887. l. 16.923/1.951, względnie w odezwie tutejszej z dnia 31. stycznia b. r. l. 12.872/pr. t. j. zapatrywania, że zamiast wydawać ogólną ustawę łowiecką, należałoby dążyć do reformy obecnie obowiązujących przepisów o łowiectwie w drodze odpowiednich nowel. Wobec powyższego spostrzeżenia Jego Ekscelencya Pan Minister rolnictwa nia stawiałby już przeszkód dążeniu do reformy ustawodawstwa łowieckiego za pomocą nowej jednolitej ustawy łowieckiej tam, gdzie dążenia takie stanowczo się objawiają a uchwalenie całego szeregu nowel nie jest zamierzone.

Do takiego postępowania skłania Jego Ekscelencyę Pana Ministra szczególnie ta okoliczność, że przypuszczać musi, iż nawet tam, gdzie dążenie do wydania jednolitej ustawy łowieckiej przeważa, w rzeczywistości zamierzona jest także tylko częściowa reforma ustawodawstwa łowieckiego t. j. materyalne uregulowanie wymagających reformy działów tego ustawodawstwa, przyczem inne działy tylko pod względem formalnym zostałyby nowo skodyfikowane w jednolitej ustawie łowieckiej.

Z powodu uchwał powziętych w tej mierze w Sejmie morawskim, Jego Ekscelencya Pan Minister rolnictwa oznajmił już c. k. Namiestnictwu morawskiemu powyższe zapatrywanie swoje, wyrażając przy tej sposobności na wypadek, gdyby morawski Wydział krajowy uważał za stosowne wniesienie projektu jednolitej ustawy łowieckiej, gotowość do zarządzenia opracowania takiego projektu ustawy i zawiązania w tej mierze rokowań z Wydziałem krajowym w tym celu, aby Sejmowi morawskiemu mógł być przedłożony projekt, oparty na porozumieniu się Rządu z Wydziałem krajowym. Podobna droga mogłaby być obrana ewentualnie także i w Galicyi, a to z uwzględnieniem projektu ustawy łowieckiej, wniesionego przez Świetny Wydział krajowy na zeszłorocznej sesyi sejmowej a to w takim razie, jeżeliby stwierdzonem zostało, że Sejm krajowy nie jest skłonny do nchwalania pojedynczych nowel w kwestyach ustawodawstwa łowieckiego, lecz uważa za stosowne wydanie jednolitej ustawy łowieckiej.

O tem mam zaszczyt zawiadomić Świetny Wydział krajowy wskutek na wstępie powołanego reskryptu ministeryalnego z uprzejmą prośbą, aby zechciał objawić swoją cenną opinię co do sposobu dalszego traktowania reformy ustawodawstwa łowieckiego, a to z uwzględnieniem powyższego zastrzeżenia co do stwierdzenia zapatrywania Sejmu krajowego na kwestyę, czy do zamierzonego celu dążyć należy zapomocą jednolitej ustawy łowieckiej lub pojedynczych przepisów łowieckich.

Opis

Wprowadzenie do filozofii Alfreda Northa Whiteheada i jego koncepcji procesu

Wprowadzenie do filozofii Alfreda Northa Whiteheada i jego koncepcji procesu. W tym rozdziale przedstawiamy najważniejsze idee Whiteheada, które są podstawą jego filozofii. Whitehead uważa, że rzeczywistość jest procesem, a nie substancją. Zgodnie z jego koncepcją, wszystko, co istnieje, jest w ciągłym ruchu i zmianie. Nie ma niczego stałego i wiecznego. Zamiast tego, mamy serię przetrwałych momentów, które są połączone w ciągły proces. Whitehead nazywa te momenty "instancjami" i uważa, że każda instancja jest "zaprzyjęciem" poprzedniej instancji. To oznacza, że każda instancja jest w jakiś sposób powiązana z tym, co było przed nią. Whitehead uważa, że to jest właśnie ta powiązanie, które tworzy proces. W swojej filozofii Whitehead używa wielu pojęć, które mogą być trudne do zrozumienia. Dlatego w tym rozdziale staramy się wyjaśnić te pojęcia i pokazać, jak one są powiązane z jego koncepcją procesu. Whitehead uważa, że jego filozofia jest "filozofią procesu". To oznacza, że jego filozofia jest filozofią, która skupia się na procesie, a nie na substancji. Whitehead uważa, że jego filozofia jest "filozofią, która jest w zgodzie z nauką". To oznacza, że jego filozofia jest filozofią, która jest zgodna z tym, co wiemy o świecie z nauk przyrodniczych. Whitehead uważa, że jego filozofia jest "filozofią, która jest w zgodzie z religią". To oznacza, że jego filozofia jest filozofią, która jest zgodna z tym, co wiemy o świecie z religii. Whitehead uważa, że jego filozofia jest "filozofią, która jest w zgodzie z sztuką". To oznacza, że jego filozofia jest filozofią, która jest zgodna z tym, co wiemy o świecie z sztuki. Whitehead uważa, że jego filozofia jest "filozofią, która jest w zgodzie z życiem". To oznacza, że jego filozofia jest filozofią, która jest zgodna z tym, co wiemy o świecie z życia.